

Rigsdagstidende.

1852.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 261.

Tredie Session.

78de Møde.

Fre dagen den 13de Februar.

(Forts.)

Mourad (forts.): Som bekendt, ere flere Dele af Hertugdømmet Slesvig i gensidig Henseende forbundne med Kongeriget Danmark, uagtet de i verdslig Henseende høre til Slesvig. Der reiste sig nu Spørgsmaal, navnlig om Grundlovens Bestemmelser med Hensyn til den private Kaldsret skulde være gjældende for Slesvig i Anledning af, at der var blevet et Kald ledigt paa Als. I denne Henseende formeente nu Regjeringen, at den private Kaldsret i Slesvig, netop paa Grund af dette Forbehold i Grundloven, endnu der maatte ansees at bestaae. De ville finde dette Tilfælde omtalt i Departementstidenden for 1850, Pag. 735; der hedder det nemlig saaledes: „Da Grundloven, hvis § 97 har op hævet den private Forslagsret til Præstekald, saaledes som den efter Forordningen af 3die Juni 1809 tilkommer adskillige Godseiere i Danmark, ikke endnu er traadt i factisk Virksomhed i Hertugdømmet Slesvig, til hvilket Den Als hører i verdslig Henseende“ o. s. v., og derpaa følger Udviklingen. Heraf seer man altsaa, at det var Regjeringens Mening, at Grundloven retslig ogsaa var gjældende for Hertugdømmet Slesvig, men factisk var den hertil svarende Tingenes Tilstand endnu ikke gennemført, og ikke gennemført netop paa Grund af det Forbehold, som findes i Grundlovens Indledning. Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende antager, at Grundlovens Titel indeholder Kongens og Folkets grundlovmæssigt vedtagne Paa stand om, at samme Grundlov skal gjælde for Slesvig og Danmark, og jeg troer ikke, at

denne Paa stand kan opgives uden ad grundlovmæssigt Bei (Hør!). Jeg anseer det for i høieste Grad tvivlsomt, om ikke en Regjering, som opgav den constitutionelle Forbindelse mellem Danmark og Slesvig, uden at dette skete paa grundlovmæssigt Maade, derved vilde komme i Strid med Grundloven, skjøndt jeg vil indrømme, at dette Spørgsmaal maaskee ikke er hævet over enhver Tvivl. Men, naar dette er min Ansættelse, vil jeg finde det Spørgsmaal rimeligt fra Thingets Medlemmers Side: Hvorfor stiller Du da en saadan Forespørgsel, naar det er aldeles soleklart, at det er saaledes, og naar man ikke kan antage, at nogen fornuftig Mand kan opfatte Spørgsmaalet paa anden Maade? Er det for at frænke Regjeringen, er det for at saare den, er det, fordi Du vil tilføje den en Fornærmelse, at Du stiller en saadan Forespørgsel, som synes at antyde en Mulighed af, at Regjeringen skulde kunne opfatte denne Sag paa en anden Maade? Nei, mine Herrer! det er ingentunde Tilfældet, det er i Sandhed ikke for paa nogen Maade at saare eller frænke Hans Majestæts Regjering, at jeg har stillet denne Forespørgsel, men jeg troer, at, naar Lidene ere alvorlige, naar Forholdene ere vanskelige, da maa man gaae sin Bei ligefrem, selv om man derved muligt kunde komme til at saare. Jeg vil indrømme, at der i de Ord, der ere blevne yttrede af Premierministeren i Landstthinget, og som findes i Landstthingstidenden Pag. 1956, indeholdes den fuldstændigste Bekræftelse af min Opfattelse af disse Forhold. Den høitagtede Premierminister har nemlig paa det citerede Sted yttret: „Men jeg skal tillige tillade mig at bemærke, at Kongens Magt til at foreslaae Forandringer i den Henseende staaer i Grundlovens § 100, og at Ankyndning af, at Forandringer kunne gjøres, staaer i Intimationen